

het weigerde

“In ’t dakraam toen getekend stond: de maan,
zijn lach in ’t glas, die schoorsteen daar die ving
in’t zwart geschreven klanken van haar naam
die daar voor even in de tijd gelijk geweven hing.

Bemerkt ook het ontbreken van kleur en
in zijn dromen louter droefenis die nacht,
en hoe dan ’s morgens de zonnepracht
in Het haar licht verspreidt en de geuren

van haar leugen toch een waarheid maakt,
dat Het beamen moest wat lang al was beslist,
dat haar lust Het daar dit leven gaf, en geeft.

Hier wordt aldus zijn staande trots onthuld,
daar Het voorgoed haar ziel gescheiden wist
maar zich niet overgaf, alleen, en weigerde de dood”.

dichter 1992 – 2020

1992

het regent gestaag.
de hond slaapt aan mijn voeten.
ik lees wat ik schreef.

2020

het regent gestaag.
de honden zijn gestorven.
ik lees wat er schreef.

langdurig gerenderde liefde

het punt dat ik bij kaarslicht toen
in jouw gedachten las, was eerder
lijn misschien, waarin jij het zien
bewonderend ging spiegelen.

de pixels licht van toen stralen nu
doorheen volslagen duisternis,
het zwarte gat waarin verdween: jij,
de hond die snurkte, en, gebroken glas,

de tere bel van liefde om ons heen.

de poëet

grappig is te zien hoe snel
hij weer in god gelooft,
als je hem een eigen stijl
en stevig rijm belooft.

de dichter des zomers

Kleur is hem in de kleren gekropen
dit hoogseizoen dat dons op zijn verzen doet
en danig zijn oren tuiten met toeters en trommen.

Bloemen te waaien staan op zijn hemd
dat longen omvat met een vuurzee van aardlucht
en gele geuren van haren en rode en lachjes die krullen.

Zwart met gaten zo diep als 't heelal
blijft hij aan de aarde geklonken en niet erg in trek
is zijn stek in het pretpark van sterven en taal.

praten is het woord

Praten is het woord ophangen.
Toegesproken stopt de sneltrein niet. Men
bespreekt waar je was.

Schrijvend hang je traag te snakken
naar de halte van de eigenwaan. Je
leest jouw naam verkeerd.

Ik ben immers al verdwenen
in het spoorwegnet. De aankomsturen
daar zijn niet voor mij.

Dichten doet ons 't woord verhangen
van de plaats waar niets al hing naar daar waar
niets nog hangen kan.

alp

Het staat van steen in mij en 's nachts
stoot het door het vlees tot in het bot.
Het marmert mij de ogen en in het rot
van mijn gebit het stort de kiezel pijn.

Het droogt mijn keel, het striemt mijn tong.
Het vraagt de lippen in de spiegel of ik het
persen zie. Het perst mij uit tot ik het ben.
Ik schrijf het neer opdat het zwijgen zou.

verworpen neologismen voor het 'Fin de Millenium'

seculantie

kruipen op 't strak gespannen spekvel
in de uitgebrande bedding met het
hagedissenzwart, het distelgroen waar
rood steekstof en schuurstenen oude
wonden openrijten, waar klauwen
tasten in flarden opbloei van vleesrot, waar
feestelijk blauw gierkeelt de aasschreeuw :
de laatste mens die zich het eerste woord
herinnert en het brullen van de minotaur.

kijk om naar wat vooruit was, jouw
hogere oorsprong: staar achteruit, daar
was de bestemming, nee, niet daar
iets lager, hoger, boven
de opgespannen waterlijn daar
waar de zon hangt aan jouw einder.

in de bedding ruist de witte stilte.
jij moet wat dieper kruipen, jij.
hier heb je de draad al
van de *seculantie*.

veroesteren

het vel dat het tere omspant verhardt:
de spanning kalkt in lagen uit.

onder maskers op maskerende maskers
wordt het vergeten gelaat een week en rozig vlak
en in de dichtvallende tunnels de zintuigen doven.
het gelaat is gelaten, het profiel profileert.

de lichamen parelen uit, pureren zich
het been uit het lijf. tot deemoed geslagen
het slappe geslacht slurpt zich op en vergaat.

‘het hing al eeuwen in de lucht’
vergeet zich snel nog in golven
de laatste gedachte en de schelp
rond het rot sijpelt leeg.

ochtend

zie: witte wolken.

sta op en melk de woorden:

hemelsblauwe zon.

vier barokspiegels

1. Specchio fallace, ingrato (Marino)

Taalknoet, dwangvers, tres
van larie die zichzelf benijdt.
Rooster dat het zonlicht splitst,
mijn adem hort en korrels perst :
letteretter in mijn wonden;

bedrieglijke spiegel, lieflijke
schijn van schone waan, lege
lijst met bladgoud belegd,
niets dat aast op eeuwigheid:
zwijg tot ik zie wat je zegt.

2. Au milieu de ce bois un liquide cristal (Habert de Cérisy)

verknoot in de keelkribbe
stokt bij nacht de adem. kurk.
de ratel wil mij achterlaten
in de droom waarin mijn buik
zweeft en 't wateroppervlak
zodra versplintert. de tijd jeukt
er van etterende stilstand.

ik krab er blauwe ruimte uit.

woorden glijden glippen weg
van mij, het zand moet branden,
ik knijp de leegte tot kristal:
spiegel die mijn pijn opslokt,
glas dat dalen keert tot klim,
zwart waarin het licht verzinkt.

ik wil in haar verdwijnen.

de morgenster tot stof in 't oog
verstrooid wrijf ik mijn donker
uitgevlakt verlangen droog.
dieper kruip ik in omarmen
en kras haar naam waar ik
van blauwe leegte droomde.

niemand ziet wat ik haar zeg.

3. Stand still, you floods, do not deface (Carew)

't streefdoel stilte streept de mond kaduuk
hij zweet en rilt zich nog de tanden stuk.
kijklust donkert 't plexiglas inktzwart
niemand ziet haar woeker in zijn hart.
maak voor deze lafaard vlug een graf
niemand weet iets van zijn liefde af.

't streefdoel stilte streept de mond kaduuk
en hij jaagt zich dieper in het ongeluk
mormelmonster is hij, wonder gods
zo botst hij op de rots van eigen trots.
zo klein is hij dat hij niet zeggen durft
hoe groots haar schoonheid in hem turft.

ik zie mij nu en hoor hem zwijgen.

4. véte como te vas, no dejes floja... (Gongora)

o stroom, die stroomt zoals jij stroomt:
veel bekijks beklijft jouw stromen niet.
maar noem ik daar die steen mijn god
dan zie ik ook mijzelf in steen en droom
dat zij daar eeuwig in mij staat in steen,
dan is de steen ook steen zoals jij stroomt,
mijn god, die stroomt zoals jij stroomt.

nachtwake

roerloos lag ik daar, stof en as,
wachtend op een wereldwende.

waarheid kende ik als niemand,
waarheid was de recht aanbeden zon
die zwart mijn ogen sloeg en mij
en al het zand tot spiegel brandde
waarvan ik alleen het beeld verdroeg.

episch, stichtend, monumentaal
voor niemand kraakte mijn zang
bij het kermende kerklavier
dat vissersgeesten wekte: lied
vol zon en zee en zand gedacht.

ach, ochtend dat de regen kwam,
sproeide mijn roet tot ik rilde,
bloedde, weer met vel en vlees
verzweerde, keerde, wentelde
weerloos weer in het weefsel

wij waarin ik woorden loos
die mij als niemand kennen.

oktober

Over de vijver van het park
roept de reiger, rekt zijn kreet.
Niets bevestigt verder nog
dit landschap.

Zo ontloopt het zand ons nog,
zo breekt de liefde hoog uit
één nacht ijs, stort in klater-
beken spiegelscherven scherp
op wat daar dieper naar een
schuiloord zwom.

Zwart op zwart zink ik in inkt.
Geen steen die ik bekras heeft
plaats voor wat ik grijpen wil.
Wind verijlt de roep: troost mij,
wil mij niet ontkennen, om-
roos mij vast.

dorp

dorp: blauwdruk van mijn
denktrant, pretpark, doodsprent.
de waarheid heeft zich diep
in deze waanzin ingevreten.

bouwsels slepen de weg. ver
kijken is verboden: elke gevel,
elk stratenplan staat of valt
bij de treurwilg wier takken
naakte schouders streelden.

zo één dorpskern kan gans een land,
een continent in slaafse zang van haar
doen zingen, bevend, tot het ploft.

zo dool ik blijvend in afwezigheid,
in het reine kwaad van het banale.

2 haikoe's

grond

opgebroken straat.
het stof strandt in de kamers:
zand is geheugen.

nu

nu het straatlicht dooft
vertrekt zij stapvoets uit mijn
dromen bij daglicht.

aanvang
stilte, verwachtingsvol

span de ijlste

toon

die ver-

nee.

wacht nog, betwijfel
elk begin, verzwijg zolang

(hou de adem in zolang)

het woord dat tot verdwijnen
noopt.

bewaar de stilte, ver-
zwaar ze met je aanzet tot

zwijgen.

wachten.

stilte.

kinderspel

ijzel vrieskou hagel wind die steekt
en wekt en wakkert de oogbrand

witte ster die 't nu bestapt die schuift
uit deze straat die verder schuift
verschuift en pijn oprakelt pijn

dateert. steeds moet alles
aangepast: links de boekentas
vol wit papier en rechts de hand
die vaster klemt de zwarte steen.

zeven heksen zeven duivels zullen zwermen
zegt het nu en 't noemt hun namen een voor een.

ijzel vrieskou hagel wind en deze steen:
pijn die uit zijn woorden nooit verdween.

niets is nog een streven

de verbeelding sprak tot waar niets was.
verleden heerste over toekomstpuin.
ik was een insect dat met één vleugel
cirkels trok in rotte ondergrond.

scherven staken hoekig elke ronding
aan. geen beeld versteende gratie nog,
geen gratie voor een beeld van steen.

nauwgezet de wereld werd vermalen
vuile blikken zwartsel voor de ziel.
hoger school geen heil: geen god
die hier niet alles al verlaten had.

nergens zie ik klaar

nergens is een kamer, afgesloten,
waar één bliksemschicht lang
een eeuw van waarheid is te zien
zonder tijd voor tranen of afgrijzen.

nergens is een kamer, onbezocht,
waar te zien is hoe geknakt de stengel
zijn bloem uithangt, buigend uit het glas
een hand zoekt en daverd van het strelen,
op tafel stort tot grijsig stof.

nergens is een kamer, onbetreden,
waar de blik van leegte klaar is
en de stem niet langer spreken kan
van ruimte, openslaande ramen
naar een van maan beschenen straat.

nergens kan ik heen

's avonds valt al vroeg het licht uit. ik
praat met depanneurs die van bedrading
alles weten. geroezemoes, cafégeraas.

dronken slaat mijn vuist door een muur
van bordkarton en in het gat zoek ik
contact met moeder aarde. niets heb ik

in handen, geen dame stelt mijn grap
op prijs, geen kus verschaft mij zekerheid:
ik hang te rotten in mijn eigen naam.

op straat kom ik weer dichterbij wat telt:
de maan die mij als man verzwijgt. nergens
kan ik heen om van mijzelf verlost te zijn.

hier verlies ik niets van mij

de winter baart het land op. de witte walm
geeft bevroren op het raam haar dode ziel
geletterd weer, met ademgrijs omkleed.

stil nu, doe het licht uit, stel het scherper:
dit is het land van balsemgeur en maneschijn.
zeven bokkenrijders schudden wekelijks

wat zwavelzure woorden over stad en land.
er vallen grote gaten in het bos en op de straten
dansen nonnen paters en cyclopen. straks

komt nog de grote droogte, eerst de rivieren,
dan de zee. stervend word ik weer de tovenaar
en mijn vloek neemt het gespartel op en mee.

niets beroert mijn hand

niets verliest zijn stof bij tegenwind. niets
dat door een stoot van angst in leven schoof
en stijf van eenzaamheid verschuift op tijd.

en verder niets dat zich met licht bedriegt
en 's nachts zichzelf in niets verliest. niets
dat nooit beter wordt en hongerig bovendien

er niets toe doet. fietsen voor het goede doel.
niets dat zieltoogt 's zondags, niets dat nergens
komt en niemand kent of spreekt of hoort of ziet.

niets dat nu mijn hand beroert: ontroerend
hoe geen bloemblad van geen stengel valt
en wacht op mij om niet de grond te raken.

hier beklemt geen doodsangst mij

tussentijds waar ik nog niemand ben
bij toonloos onaanzienlijk licht dat
alle ruimte binnenskamers houdt;

tussentijds waar het moment nog zegen is,
waar tussen galm en aanslag stilte
zich tot unisono plooit, verwachtingsvol,-

geen oogopslag verdaagt de stonde
tot het later waar de stem van overslaat.
er parelt zich een traan en jij

bent enig dan, verschenen
glans van mijn bestaan.

spiegel

Ligt er gedegen
onder het raakvlak,
de blauwe soutane die de blik ophoudt, haar
in haar ruisen laat verwijlen;

Zit er onbewogen
als toeverlaat, speling, sas
nu je haar indaalt, haar zijden
nachtverhaal van haar ontdoet
en kwijlend als een gek

nog de zeewaardigste herinnering
ophaalt, haar het uit haar eigenste
oogzwart nog toeschrijft, in haar
diepste inkten vertaald.

Lag niet onomstootbaar daar de spil,
de stille spiegel van jouw ziel? Moeras,
ontbonden weerklank nu, vervaagde
vlek, van drijfwier, zeg je,

loze alg.

lemmet

zilver draaiend blonk het rond het ijle
van je greep. het viel en zonk de weide in.

het heft was weg, verrot. wat het inhield
had geen angst, het kon zich zomaar weer
in je hand leggen. begrip is relatief. snee: is

het bloed dat nu gestold de snede
tekent, of tekent het in de grond
gestokene de zwarte lijn? vloek,

spuug en wrijf je handen, geef
grif de aarde wat haar toekomst
en jouw schaamte maar aan mij.

evenmin

De hand vervelt, een lijn ervan
vervalt per dag en wordt als nieuw
aan hetzelfde vlak toegewezen:

dat is het. En dit al evenmin:
dat een hond niet denkt ooit
één haar te hebben aangemaakt
van de pels die hij verliest, evenmin,

dat een oude vrouw geknield
in de kerk hoorbaar maakt
de tot schriële klacht
verschrompelde wandaad,

evenmin, en zelfs niet,
dit daargelaten: god
verdomme toch.

musette maison

Benodigd zijn: bloed
inkt, papier en daarin
een goed oog. Onder

invloed van het wit
stolt het opgeklopte
gebeuren. Kluts er

desnoods wat waarheid
door, maar het moet
wel glad en diafaan.

Onderaan dichtplakken
met het zwart van je
longen. Koel serveren

onder voorbehoud
en (noblesse oblige)
een glazen stolp.

niets is nog een streven
dit land is niet het mijne
nergens zie ik klaar
nergens kan ik heen

hier verlies ik niets van mij
niets beroert mijn hand
hier beklemmt geen doodsangst mij

dit is mijn verworvenheid:

oktoberlicht dat strak de stad kadreert
en 's morgens zilver klavecimbels
uit de ramen gooit. spiegelzang van

meisjeskoren, gouden stemmen
weven tegendraads een web
van onontkoombaar zinsbedrog.

bussen kermen schrijnend liefdespijnen,
auto's remmen stil met mededogen,
fietsers murwen zich subtiel naar coda's.

onverholen stamel ik mijn kindertaal,
luider bral ik van plezier nu alles botst
met hoe mijn stem uw dode wereld raakt.

nergens voel ik pijn, niets ben ik dan
dit, het onvermoeibaar spel van hier
uw licht te zijn en daar uw donkerte

en overal en nergens kathedraal.

dooi

van grijze wolken
valt de regen op het ijs
in de vijver hier.

van grijze wolken
valt de regen op dit ijs
onophoudelijk.

van grijze wolken
is er op het ijs dat smelt
een laagje water.

het grijze water
wordt weerspiegeld in het ijs
op de vijver hier.

wie ziet het water,
wie de wolken op het ijs
van de vijver hier?

wie ziet er wolken
onder water op het ijs
van de vijver hier?

wie ziet het water
onder het water, het ijs
het zwarte water?

onophoudelijk
valt de regen op het ijs
in de vijver hier.

